

Нові Казки Старого Лева

Львів
Видавництво Старого Лева
2021

Мар'яна Савка

День народження Старого Лева

У місті, що зветься по-княжому Львів, не так вже й багато знайдеться левів, з якими ви могли б собі поспілкуватися за чашкою запашного какао. Я знаю лише одного — то знаменитий колекціонер казок, мандрівник і видавець пан Лео, якого ще називають Старим Левом. З того моменту, як він оселився на площі Ринок у затишній мансарді, з вікна якої можна побачити годинник на вежі ратуші, минуло чимало літ. За цей час Старий Лев не став молодшим, але й сказати, що постарів, ніхто не наважиться. Бо он як він жваво чимчикує через площу до свого улюбленого *Grand-café*, де купує щоранку найсмачніші у місті круасани.

У Львові середина грудня. Та снігу й досі немає. На площі розкинувся різдвяний ярмарок, і Лев лавірує поміж ятками з яскравими сувенірними дрібницями, карпатськими чаями та вовняними шкарпетками. У кафе так смачно пахне випічкою — аж слинки течуть. Чемно подякувавши за круасани, Старий Лев повертається додому. А оскільки тут, на Ринку, до всього рукою подати, то кава в його кавнику не встигає охолонути.

Найбільше задоволення — переглядати за кавою з круасаном ранкову пошту. Аж тут із газети, яка все ще виходила по п'ятницях, вилетів лист. Лев нетерпляче розірвав конверт, розгорнув аркуш і прочитав:

«Любий Лео, сподіваюся, ти нас іще не забув. А якщо і забув, то скоро пригадаєш, бо ми вирішили приїхати тебе привітати! Сюрприз!

Твої Жирафа Жозефіна, Слон Джон і Кро-Крокодил».

Привітати? Із чим? Лев пошкрябав гриву і зазирнув до календаря, загинаючи пальці. Себто як? Завтра тринадцяте грудня, його день народження? Лев аж підскочив на своєму кріслі-гойдалці і розхлюпав каву на столик. За видавничими справами, готуючи нові книжки, поряdkуючи в книгарні, Лев узагалі втратив лік дням. Він дуже любив своїх друзів, але приймати гостей — то відповідальна справа!

Торт! До дня народження потрібен торт! Старий Лев зазирнув до холодильника і розчаровано захряснув дверцята. Схопив з полиці кулінарну книжку знаної львівської майстрині пані Стефи і заходився її гарячково гортати, шукати рецепти й виписувати потрібні інгредієнти.

Схопивши великого кошика, Лео подався на Галицький ринок. То було його улюблене заняття — ходити поміж торговими рядами у пошуках смачненького.

Чого лише тут не було — від заморських фруктів до карпатських грибів!!! Найгустіша сметанка, наймасніший сир, найсвіжіші яйця, найзапашніший шпондерок, найсоковитіша

шинка. Набравши до кошика всього з горою, Лео мерщій кинувся додому.

І тут почувся скрегіт гальм і крики водія: Лев так поспішав, що ступив на червоне світло! На переході загальмував чудо-поїзд, великий джип різко засигналив, а з-за рогу вигулькнув трамвай і голосно задзеленчав. Лев хотів схопитися за голову, але тримав поперед себе кошика і дуже боявся, щоб з нього не повипадали шинка, яйця і мандарини. Тож він заплющив очі і, скориставшись моментом, під цей дикий гармидер зник у натовпі, обравши інший шлях додому.

Вдома він вирішив спекти торт. Кілька крапель валер'янки до склянки води для заспокоєння — і ось уже Лев береться до справи.

Перед очима — розгорнута книга рецептів пані Стефи.

*«Узяти 12 добірних свіжих яєць, відділити жовтки
від білків, збити з цукром...»*

Та, на лихо, яєчна шкаралупа геть розтрощилася, жовтки лягнули в миску з білками, а шкаралупа впала у миску із жовтками. Лев спробував її звідти вибрати, але увесь за-
пацькався. Хотів витертися рушником, але зачепив паперо-
вий пакет із борошном, той гепнув на підлогу, і в повітря
здійнялась біла хмара. Левові закрутило в носі — і він так
голосно чхнув, що відкрита пляшка з олією підстрибнула,
покотилася зі столу і з гуркотом впала додолу, вихлюпуючи
золотисту калюжу просто на розсипане борошно.

Саме цієї миті у двері нетерпляче подзвонили. Лев ру-
шив до виходу, але послизнувся і бахнувся просто на підло-
гу — в борошно з олією. Загарчавши від безсилої люті, він
усе-таки підвівся і, скинувши заляпаний халат, подався від-
чиняти двері. На порозі стояла збентежена сусідка у фар-
тушку і великих окулярах.

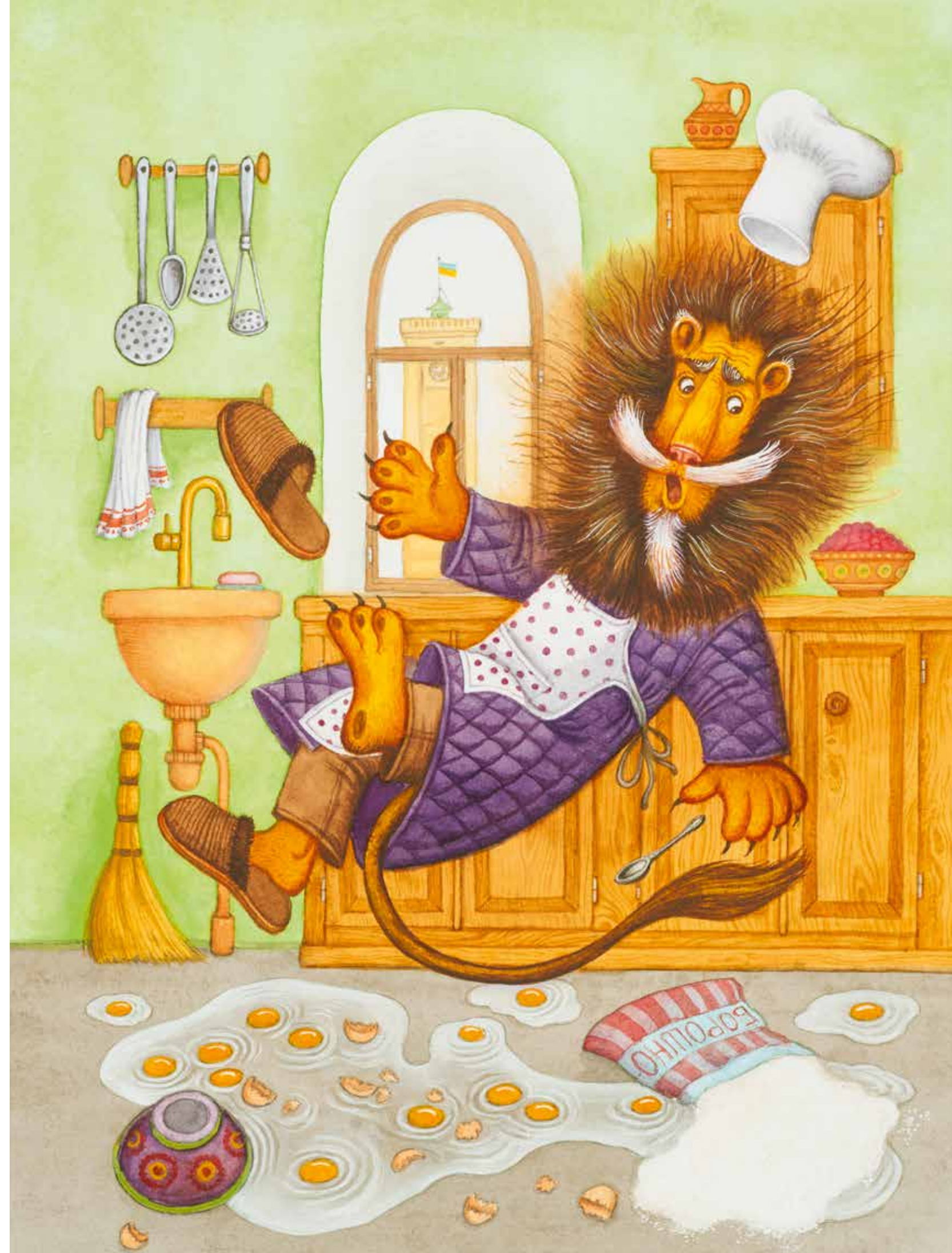
— Швидше! Врятуйте мою кицю! Врятуйте Тусю! — і вона
кинулася східцями вгору, до горища, а Лев за нею.

— Ось, Туся вилізла на дах через це віконце і не може
злізти! Треба її зняти.

— Спокійно, пані... еее...

— Пані Стефо!

— Ага. Спокійно, пані Стефо, все буде добре, — запевнив
сусідку Лео, граційно видерся на дах, випрямився і рушив

у напрямку пухнастої білої кішечки, яка сиділа скраєчку —
десь якраз на рівні Левової мансарди.

Шпацерувати по львівських дахах для Лева не пробле-
ма. Але кішечка злякалася, що хтось до неї підкрадається,
і стрибнула з даху просто на дашок над балконом. Цього
ще бракувало! Лев нахилився, аби побачити, де опинилась
ця найменша з котячої породи, і раптом відчув, як ковзає по
обледенілому даху і не може ні за що зачепитися: «Ааааа!!!».
Його неминуче чекало страшне падіння на кам'яну бруківку!
В польоті він двічі зробив сальто і по-котячому м'яко при-
землився на щось сіре і кругле, як слон. Слон??? Невже???
Лео скотився круглою спиною на землю і обійняв свого ве-
летенського друга.

— Джоне, ти вже тут! Я чекав на тебе завтра! Але ти зно-
ву врятував мені життя!

—Так, Лео! Але чому в цьому місті ти завжди звалюєшся
мені на спину? — Слон був щасливий побачити свого друга,
та ще й випадково порятувати.

— Радий тебе бачити, друже! Але зараз не до балачок, бо маємо зняти з дашка малу біленьку кішечку.

Слон спробував дістати хоботом до балкона. Але все марно.

Біля будинку на площі зібралося чимало роззяв. Хтось крикнув: «Потрібна пожежна драбина!».

— Та не потрібна тут драбина! Я сама її дістану!

Усі обернулись і аж охнули, побачивши, що до їхнього гурту плавно підходить Жирафа. Вона витягнула свою довжелезну шию аж до дашка, на якому сиділа кішка. Трохи повагавшись, киця Туся стрибнула на червоний фетровий капелюх, що прикрашав голову Жозефіни. М'яко гойднувши шиєю, Жирафа передала кицю просто в руки її збентеженої господині.

— Друзі! Яка ж я щаслива вас бачити! — Жозефіна кинулась обіймати Лео та слона Джона.

— Ти теж приїхала зарано. Мої уродини тільки завтра! — нагадав Старий Лев. — І знаєте що?

Тут Лео хотів крикнути: «Друзі! У мене повна катастрофа зі святковим приготуванням!» — але не встиг, бо цієї миті до брами під'їхав розкішний чорний лімузин. Мешканці будинку аж роти пороззявляли, коли побачили, як із нього елегантно виборсався... Кро-Крокодил.

— О ні! — видихнув Лев.

— Друзі, я що, запізнився? — розплився Кро у своїй досконалій усмішці на всі шістдесят вісім зубів.

— Що ти, Кро! Ти, як завжди, вчасно! — друзі кинулись обіймати Крокодила.

Кро, Слон Джон і Жирафа Жозефіна ще трохи пообіймалися, поговорили та попрощалися з Лео, який запевнив, що завтра чекає всіх на святковий обід. А самі поїхали до готелю перепочити.

Старий Лев піднявся до себе в мансарду, гарячково думаючи, як врятувати святковий торт і не втратити передсвяткового настрою. Він заходився збирати з підлоги борошно, яке в поєднанні з олією вже перетворилося на тісто.

Аж тут знову дзвінок.

І знову сусідка.

